

РЕШЕНИЕ

№ 1166

гр. София, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежана Бакалова

Членове: Цветомира П. Кордоловска Дачева
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Цветомира П. Кордоловска Дачева Въззивно гражданско дело № 20231000500649 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258-273 от ГПК.

С решение № 263518 от 21.12.2022 г. по гр.д. № 10071/2020 г. по описа на Софийски градски съд (СГС), Гражданско отделение, I-16 състав, съдът по предявения от **В. С. К., ЕГН *******, гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. *** **срещу Прокуратурата на Република България**, с адрес: гр. София, бул. Витоша № 2, иск при правна квалификация **чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ**, е осъдил **Прокуратурата на Република България**, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на **В. С. К., ЕГН *******, гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. *** **сумата от 8 000 лв. /осем хиляди лева/**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, за което ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., Х състав, която е потвърдена с решение № 159 от 26.10.2018 г., по н.д. № 685/2018 г. на Върховния касационен съд, III Наказателно отделение, **ведно със законна лихва**, считано от 26.10.2018 г. (датата на влизане на присъдата) до окончателното плащане на главницата, като е **отхвърлил като неоснователен** предявения иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за разликата над

8000 лв. до пълния размер от 80 000 лв.

С решението съдът е **осъдил Прокуратурата на Република България**, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на **В. С. К., ЕГН *******, гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. ***, съдебно-деловодни разноски в размер на **10.00 лв. /десет лева/**.

Недоволна от така постановеното решение е останала **Прокуратурата на Република България**, която в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК го **обжалва в ОСЪДИТЕЛНАТА МУ ЧАСТ изцяло**, с оплаквания за неправилност и необоснованост. Релевира се нарушение на чл. 52 от ЗЗД, доколкото СГС бил определил завишен размер на обезщетението за неимуществени вреди. Така определеният от съда размер на дължимото се обезщетение за неимуществени вреди не кореспондирал със събраните доказателства по делото, като счита, че негативните емоции, които е изпитал В. С. К., както и неговите страдания не са извън обичайните за подобни случаи. По-конкретно, по делото липсвали доказателства за наличието на увреждания с трайни последици за психичното и физическото състояние на ищеца по причина на неоснователното обвинение, както и същото да е довело до zlepоставянето му в обществото, до раздялата със съпругата му, както и затруднения при намирането на работа. В допълнение, при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди не е отчетено в достатъчна степен обстоятелството, че процесното наказателно производство не е било единственото за В. С. К., което макар и при настъпила реабилитация, следвало да се съобрази с оглед данните за личността на пострадалия. Не на последно място, по-голямата продължителност на процесното наказателно дело, в неговата съдебна фаза, се обуславяла от процесуалното поведение на В. С. К. и неговите защитници, станали причина за отлагане на пет от проведените съдебни заседания по делото. По тези причини се настоява за отмяна на обжалваното решение в осъдителната му част и намаляване на присъденото обезщетение за неимуществени вреди.

Въззиваемата страна – В. С. К. не взема становище по депозираната въззивна жалба от Прокуратурата на Република България в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК.

Решение № 263518 от 21.12.2022 г. по гр.д. № 10071/2020 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, I-16 състав в **ЧАСТТА**, в която е отхвърлен иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за разликата до пълния предявен размер от 80 000 лева, като необжалвано от ищеца е влязло в сила.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства по делото във връзка с инвокираните от страните доводи и възражения в пределите на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намери следното:

Предявена е искова претенция с правно основание **чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ** от **В. С. К.** срещу **Прокуратурата на Република България** за

обезщетяване на неимуществени вреди от незаконни действия на органи на ответника, изразяващи се в повдигане и поддържане на обвинение за престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, за което ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., Х състав, която е потвърдена с решение № 159 от 26.10.2018 г., по н.д. № 685/2018 г. на Върховния касационен съд, III Наказателно отделение, ведно със законна лихва, считано от 26.10.2018 г. (датата на влизане на присъдата) до окончателното плащане на главницата.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му само в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Както вече Върховният касационен съд многократно се е произнасял (решение № 176 от 08.06.2011 г. по гр. д. № 1281/2010 г. III г.о.; № 95 от 16.03.2011 г. по гр. д. № 331/10 г. на IV г.о.; № 764 от 19.01.2011 г. по гр. д. № 1645/09 г. на IV г.о.; № 702 от 5.01.2011 г. по гр. д. № 1036/09 г. на IV г.о.; № 643 от 12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/09 г. на IV г.о.) въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания; проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваността само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд; относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци, а надхвърлянето на правомощията по чл. 269 от ГПК е основание за касиране на въззивното решение.

В случая, обжалваното решение е издадено от надлежен съдебен състав на Софийски градски съд, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е **валидно**. Предвид изискванията на процесуалния закон за служебната проверка на постановеното решение в обжалваната му част, съдът счита, че не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е **допустимо**.

Решението на първоинстанционният съд е постановено при **правилно изяснена фактическа обстановка**, доколкото по делото не е спорно, а и при

съвкупната преценка на събраните доказателства се установява, че по водено досъдебно производство № 3М 633/11 на 08-мо РУП, пр. пр. № 18787/2011 г. по описа на Софийска районна прокуратура, с Постановление от 15.04.2011 г. – В. С. К. е бил привлечен в качеството на обвиняем за това, че на 14.04.2011 г. в гр. София, местност „Врана“, на около 200 метра източно от „Оранжерия Врана“ се съвкупил с лице от женски пол, ненавършило 18 години – В. Р. Г., на 17 години, като я принудил към това със сила и заплаха – престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, както и на 14.04.2011 г., в гр. София, местност „Врана“, на около 200 метра източно от „Оранжерия Врана“, извършил действие с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление по отношение на лице, навършило 14 годишна възраст – В. Р. Г., на 17 години – престъпление по чл. 150, ал. 1 от НК. С Постановление от същата дата на прокурор при СРП е постановено задържането на В. С. К. за срок до 72 часа в следствения арест в гр. София, бул. Г.М.Димитров № 42.

По искане на прокурора с протоколно определение от 18.04.2011 г. по НЧД № 7101/2011 г. по описа на СРС, Н.О., 94 състав, спрямо В. С. К. е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, като същата е потвърдена с протоколно определение от 29.04.2011 г. по ВНЧД № 1806/2011 г. по описа на СГС, Н.О., II-възз.състав. По-късно тази мярка е изменена в „парична гаранция“ с Определение на НОХД № 15916/2011 г. по описа на СРС, Н.О., 106 състав.

По внесен от СРП обвинителен акт на 24.08.2011 г. е образувано НОХД № 15916/2011 г. по описа на СРС, Н.О. С присъда от 05.12.2016 г., постановена по НОХД № 15916/2011 г. на СРС, Н.О., 109 състав, В. С. К. е признат за виновен в престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, извършено на 14.04.2011 г. в гр. София, местност „Врана“, като е осъден на лишаване от свобода за срок от пет години при първоначален строг режим на изтърпяване, като е признат за невиновен и оправдан за извършване на престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1 от НК и по чл. 150, ал. 1 от НК.

След обжалване на присъдата на първоинстанционния съд е образувано НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., X състав. По този начин, с присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., X състав, е отменена присъда от 05.12.2016 г., постановена по НОХД № 15916/2011 г. на СРС, 109 състав, в частта, с която В. С. К. е признат за

виновен в извършено престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК и осъден на лишаване от свобода за срок от пет години при първоначален строг режим на изтърпяване, като вместо това подсъдимият е признат за невиновен и оправдан за гореописаното обвинение. С решение № 159 от 26.10.2018 г., по н.д. № 685/2018 г. на Върховния касационен съд, III Наказателно отделение, е оставена в сила оправдателната въззивна присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., X състав, последната която е влязла в сила на 26.10.2018 г.

От значение към предмета на настоящото гражданско производство, следва да се отбележи, че видно от приетата по делото справка за съдимост, В. С. К. е осъждан по две наказателни дела за тежки престъпления, съответно по чл. 198, ал. 1 от НК и по чл. 201, ал. 1 от НК. Пострадалият е реабилитиран на основание чл. 88А от НК на 10.12.2018 г.

От правна страна, съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от **незаконно обвинение в извършване на престъпление**, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

За да бъде уважен искът в тежест на ищеца е да докаже: **1) че му е било повдигнато обвинение, по което е бил привлечен като подсъдим; 2) постановена оправдателна присъда, която е влязла в сила; 3) претърпени вреди; 4) причинна връзка между повдигнатото обвинение и вредите.**

Следва да се отбележи, че по предявени искове по ЗОВОД, държавата носи обективна отговорност за незаконно причинени вреди от дейността на правозащитните органи. В тези случаи отпада необходимостта от доказването на вина, която се предполага, като съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. За да бъде ангажирана отговорността на държавата по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ освен наличие на влязла в сила оправдателна присъда (решение), ищецът следва да установи **реално претърпени вреди, както и причинна връзка** между претендираните вреди и повдигнатото обвинение, тъй като на репарирание подлежат само

действително настъпилите в патримониума на ищеца вреди. **На основание § 1 от ПЗР на ЗОДОВ вр. чл. 52 ЗЗД** обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде определено от съда по справедливост

В производството по ЗОДОВ законът предвижда държавата да се представлява от различни органи, но това по никакъв начин не възпрепятства присъждане на дължимото обезщетение в пълна степен.

В настоящия случай, при предявен иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, отговорност носи Прокуратурата на Република България, тъй като е в нейните правомощия да повдига и поддържа обвинения за престъпления от общ характер срещу наказателноотговорните лица. Следователно, в хипотезите на неоснователно обвинение, тя се явява процесуален субституент на държавата. Именно повдигнатото неоснователно обвинение води до причиняване на вреди, претърпени от оправдания подсъдим. За пълнота, в подкрепа на казаното е и т. 6 от ТР № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС, по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК, където изрично се посочва, че пасивно легитимиран по искове за обезщетение за вреди причинени на граждани е държавният орган – юридическо лице, с който съответното длъжностно лице, в случая прокурор, се намира в служебно правоотношение.

На следващо място, фактическият състав по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ **не включва в себе си** като предпоставка за възникването на задължение по чл. 4 ЗОДОВ отделните действия, довели до повдигането на незаконно обвинение, сами по себе си също да са били незаконосъобразни като или изобщо не са били регламентирани в закона или са противоречали на материално и/или процесуално-правни норми.

Предвид това, достатъчно е да се установи съществуването на влязла в сила присъда по отношение на ищеца, за да се проведе успешно главно и пълно доказване на основанието по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на държавата за вредите от незаконно обвинение, което в случая е налице, доколкото по делото безспорно е установено, че срещу В. С. К. е било повдигнато обвинение за извършване на престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, като с Присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., Х състав, която е потвърдена с решение № 159 от 26.10.2018 г., по н.д. № 685/2018 г. на Върховния касационен съд, III Наказателно отделение - В. С. К. е признат за **невиновен и оправдан** по повдигнатите му обвинения за престъпление по

чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК.

Следователно, по делото е спорен въпросът за справедливия размер на дължимото се обезщетение.

Според т. 1 от ППВС № 4/1968 г. справедливостта по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. Тя се извежда чрез преценка на всички установени по делото конкретни обективно съществуващи обстоятелства, имащи отношение към характера и степента на увреждането, в това число обстоятелствата, при които то е осъществено, последиците, включително продължителност и интензитет на търпените болки и страдания, възрастта на увредения, общественото и социалното му положение и др. В съдебната практика са изведени множество критерии за определяне на справедливия размер на обезщетението, които не се изчерпват с вида и характера на упражнената процесуална принуда, както и с общата продължителност и предмета на наказателното производство. **Следва да се има предвид и задължителната практика на ВКС, съгласно която обезщетение за неимуществени вреди в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ се дължи и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени** (решение № 427 от 16.6.2010 г. на ВКС по гр.д. №273/2009г., III г.о.; решение №456/25.6.2010г. по гр. д. № 1506/2009г. на IV г.о.). В тази връзка не е в тежест на пострадалия да доказва всяко свое негативно изживяване, изразило се в душевно страдание, неудобство, безпокойство, срам и пр. При претендирана отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо (засягането на правото на личен живот, на чест, достойнство, на физическа и психическа неприкосновеност, на личностно развитие, на социална и професионална реализация, на общностна интеграция и пр.), и с това, ако са доказани останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан в своето основание (в този смисъл Решение № 184 от 26.05.2015 г. на ВКС по гр. д. № 7127/2014 г., IV г. о., ГК).

С оглед твърденията на страните и събраните по делото доказателства, в това число и показанията на св. Д. Е. Д., въззивната инстанция в настоящия си състав намира, че правилно първоинстанционният съд е приел, че релевантни към дължимата преценка за определяне на справедлив размер на обезщетение са следните обстоятелства, а именно: вида и характера на обвинението („тежко“ по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК), продължителността на наказателното производство (над 7 години), обстоятелството, че ищецът е задържан за времето от 15.04.2011 г. до 11.10.2011 г. с наложената най – тежка мярка за неотклонение, а освен това първоначално е и бил осъден по обвинението по чл. 152, ал. 1 от НК , като всичко това неминуемо е повлияло върху емоционалното състояние на В. С. К. с оглед неговата личност, начин на живот и среда.

Въпреки това, решаващият въззивен състав намира, че при определяне размера на дължимото обезщетение СГС, прилагайки разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, **не е съобразил в достатъчна степен** обстоятелствата, че е платено обезщетение по чл. 60е, ал. 2 от ЗСВ (за решаване на наказателното дело в разрез със законоустановения принцип за разумен срок) в размер на 1 200 лева, **а също и че В. С. К. е осъждан за предишни извършени от него престъпления, съответно по чл. 198, ал. 1 от НК и чл. 201, ал. 1 от НК.** За пълнота, настоящият въззивен състав намира за наложително да отбележи, че макар и понастоящем В. С. К. да е реабилитиран, респективно по силата на закона да са заличени последиците на предходните му осъждания, **то същите следва да се вземат предвид от решаващия съд при преценка на твърдените морални страдания, а именно до каква степен са били накърнени правото на добро име, честта и достойнството на ищеца, а това няма връзка с реабилитацията и заличените последици на осъжданията.** Това е така на по-голямо основание, доколкото за преценката на моралния облик на пострадалия и преживените емоционални негативи от съответното неоснователно обвинение, съдът следва да вземе предвид всички факти, които характеризират дадената личност. Освен това, дори и действително да е било отразено процесното наказателно производство в медиите, както е установено по делото, то в тежест на В. С. К. е било да установи при условията на пълно и главно доказване конкретните вреди от публичността по случая. В тази връзка, показанията на св. Д. Е. Д. не внасят яснота за действителните вреди (като например уронен престиж, самозатваряне в себе си или други), които се твърди да е понесъл В. С. К. вследствие на медийния отзвук. Не само това, ами по делото не се установяват по безспорен начин, твърденията на В. С. К., според които именно заради развилото се процесно наказателно производство същият се е разделил с жена си. В тази връзка, следва да се отбележи и същественото противоречие между изложеното в исковата молба обстоятелство, че през м. юни 2016 г. е настъпила фактическа раздяла между В. С. К. и неговата съпруга, и показанията на св. Д. Е. Д., според които още след като е излязъл от ареста (11.10.2011 г.) той се скарал с жена си и започнал връзка с друга жена от гр. В.. Касателно твърденията, че заради процесното наказателно производство В. С. К. не могъл да си намери работа, то същите са недоказани по делото, тъй като видно и от показанията на св. Д. Е. Д., основен фактор за невъзможността да намери работа се явявало обремененото му съдебно минало, предвид на свидетелството му за съдимост. В тази връзка, следва да се отбележи, че процесното наказателно производство, доколкото е било висящо и дори независимо от осъдителната присъда на първа инстанция по НОХД № 15916/2011 г. на СРС, Н.О., 109 състав, не е било отразено в свидетелството му за съдимост. Напротив, видно от доказателствата по делото, В. С. К. е реабилитиран едва на 10.12.2018 г., като дотогава се е водил осъждан за други престъпления, съответно ако е имало някаква пречка за намиране на работа, следваща от обременено съдебно минало, то пряка

връзка между това обстоятелство и процесното наказателно производство не се установява по делото.

Всичко изложено както и принципа на справедливост заложен в чл. 52 от ЗЗД, дава основание на въззивната инстанция да приеме, че присъденото от СГС обезщетение за претърпени неимуществени вреди е завишен. В тази връзка, настоящият въззивен състав приема, че искът е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 6 000 лв.

Поради частично несъвпадане в изводите на двете съдебни инстанции обжалваното решение следва да бъде отменено в ЧАСТТА, в която искът за неимуществените вреди е уважен за разликата над 6 000 лв. до присъдените 8 000 лв., както и потвърдено в ЧАСТТА, с която искът е уважен за сумата от 6 000 лв.

Предвид изхода на делото пред въззивната инстанция право на разноски има Прокуратурата на Република България. Същата не е заявила претенция за разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 263518 от 21.12.2022 г. по гр.д. № 10071/2020 г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, I-16 състав, **В ЧАСТТА**, с която **Прокуратурата на Република България**, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2 е осъдена да заплати на **В. С. К., ЕГН *****, гр. В., ж.к. „***“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. *** сумата над 6 000 лв. до 8000 лв. /осем хиляди лева/**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, за което ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., X състав, която е потвърдена с решение № 159 от 26.10.2018 г., по н.д. № 685/2018 г. на Върховния касационен съд, III Наказателно отделение, **ведно със законна лихва**, считано от 26.10.2018 г. (датата на влизане на присъдата) до окончателното плащане на главницата и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за сумата **над 6 000 лв. до 8 000 лв.** представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, за което ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., X състав, която е потвърдена с решение № 159 от 26.10.2018 г., по н.д. № 685/2018 г. на Върховния касационен съд, III Наказателно отделение, **ведно със законна лихва**, считано от 26.10.2018 г. (датата на влизане на присъдата) до окончателното плащане на главницата

ПОТВЪРЖДАВА решението в **ЧАСТТА**, с която **Прокуратурата на Република България**, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2 е осъдена да заплати на **В. С. К., ЕГН *****, гр. В., ж.к. „****“, бл. ***, вх. ***, ет. ***, ап. *** сумата от 6 000 лв. /шест хиляди лева/**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление по чл. 152, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, т. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, за което ищецът е бил оправдан с влязла в сила присъда № 307 от 14.12.2017 г. по НОХД № 3839/2017 г. по описа на СГС, Н.О., Х състав, която е потвърдена с решение № 159 от 26.10.2018 г., по н.д. № 685/2018 г. на Върховния касационен съд, III Наказателно отделение, **ведно със законна лихва**, считано от 26.10.2018 г. (датата на влизане на присъдата) до окончателното плащане на главницата.

Решението в **ЧАСТТА**, в която е отхвърлен иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за разликата до пълния предявен размер от 80 000 лева, като необжалвано от ищеца е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му чрез връчване на препис от същото пред ВКС при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____